

Gamblerství, virtuální realita: Už v dětství jsem si hrál sám

Adam N., 25 let, Olomouc

Zavřel za sebou dveře od bytu, seběhl vesele schody a vyšel do chladného jarního večera. Ulice již byla zahalena do tmy, ani měsíc, který byl skrytý za mraky, dokázal prosvítit ulici. Adam se podíval na hodinky, bylo za pět minut deset, když v tom uviděl příjíždějící tramvaj. Rozběhl se, aby ji doběhl. Stihl se protáhnout mezi zavírajícími se dveřmi na poslední chvíli.

Když dosedal na sedačku, zacinkaly mu peníze v kapse. Sáhl pro ně a vytáhl tři dvacetikoruny. Díval se na ně, jak se lesknou a když se dotkly jedna o druhou, vydaly zvonivý zvuk. Najednou zapomněl, kam že to vlastně spěchal. „*Mám se s někým sejít,*“ problesklo mu hlavou, pohled ale z mincí nespustil.

„*Jenom jednou, třeba budu mít štěstí,*“ zašeptával si sám sobě. V tom se monotónní hlas rozlehl tramvají: „*U Bystřičky, příští zastávka...*“. Zbytek hlášení již Adam neslyšel, aniž by se dvakrát rozmýšlel, vyběhl z tramvaje a podíval se na dům, který tak důvěrně znal. Casino Colloseum. Vchod i veškeré nápisy barevně blikaly do všech stran. Bez váhání vkročil dovnitř.

Prošel barem, kde u jednoho stolu již seděl ve značně pohrouženém stavu kluk, kterému sotva mohlo mít osmnáct. Oči měl podlité a hlavu si podpíral rukou. Aniž by se na něj Adam podíval, prošel k automatům. Jakmile na něj v tramvaji pomyslel, už se myšlenky nemohl zbavit. Jako by ho k sobě lákaly.

Přistoupil k prvnímu automatu. „*Třeba mi dneska bude přát štěstí, třeba dneska svých pár korun zdvojnásobím,*“ říkal si pro sebe v duchu. „*Co z dvojnásobím, zpětínásobím,*“ smál se v duchu. Aniž by dál přemýšlel, hodil první dvacetikorunu do automatu a zmáčkl červené tlačítko. Obrázky se před ním roztočily, nadechl se a se slovy „*dneska to již musí vyjít*“ a zavřenýma očima zmáčkl opět tlačítko. Vydechl a podíval se znovu na automat. Citrón, pomeranč, sedmička. Ani stejná dvojice. „*Sakra,*“ ulevil si vztekem a opřel se o automat.

„*Byl hlupák, kdybych si myslel, že to může vyjít napoprvé,*“ pomyslel si a znovu zaujal před automatem soustředivý postoj. Vhodil další dvacetikorunu a začal hrát. Tentokrát nechal oči otevřené dokořán a hypnotizoval obrázky. Citrón, švestka, malina. Vztekle bouchl rukou do automatu. „*Ale já to dokážu,*“ dodával sám sobě odvalu k další hře a vhodil další dvacetikorunu. Jablko, sedmička, zvonek.

Chvíli zíral na automat, jako by nevěřil, že ani dnes štěstí neměl. Po chvíli sáhl do kapsy pro peněženku a podíval se do ní, uvnitř měl pět set korun. Aniž by více přemýšlel, vytáhl bankovku a zamířil k baru. „*Rozměnit do automatu,*“ řekl číšníci. Postarší paní s cigaretou v ruce od něj peníze vzala a proměnila je na drobné, aniž by se na něj podívala. Byl pro ni pouze dalším, který tráví čas u automatů. Viděla již hrát za ty léta desítky, to, co zpočátku byla hra, se stalo posedlostí.

Aniž by poděkoval, vrátil se k automatům. Po dalších třech prohraných hrách vyměnil automat, doufal, že jiný mu přinese více štěstí. Po dalších deseti hrách se vztekem přešel k dalšímu a následně dalšímu. Nepřemýšlel, jen hrál. A znovu a znovu pohrával.

Po dalších dvou hodinách byl najednou bez peněz. Se zlostí se odvrátil od automatů. „*Krámy pitomý,*“ pomyslel si a vyšel z baru ven. Z úst se mu kouřilo, teplota klesala v posledních dnech, přestože bylo na sklonku dubna, k nule. Posadil se na lavičku na zastávce a pohlédl na hodiny na radnici. Bylo za deset minut půlnoc. Za patnáct minut mu pojede tramvaj domů.

„*Domů,*“ řekl nahlas a v tu chvíli se rozbřečel. Schoval hlavu do dlaní a jenom ramena se mu zvedala vzlykáním. Udělal to zase. Opět hrál. A opět prohrál. Veronika mu již více neodpustí, už minule mu řekla, že jeho dluhy platit nebude. Pomyslení na to, že ztratí poslední osobu, na níž mu záleželo, ho rozbřečelo ještě víc.

Ani neví, kdy ta závislost začala. Zpočátku to byla hra, byl často sám, matka po smrti otce pracovala dvojnásobně, aby rodinu užila. Alespoň to si namlouvala. Spíše nebyla schopná být déle s Adamem v jedné místnosti, až tolik jí ho připomínal. Až tolik mu byl podobný. Adamovi bylo tehdy teprve čtrnáct let. To, co začalo jako zábava a únik od osamělé reality, se stalo zničující závislostí.

Když přijela půlnoční tramvaj, dál seděl na lavičce s hlavou v dlaních. Ani poté, co s hlukem odjela, se nezvednul. Po tvářích mu i nadále stékaly slzy. Již nebylo kam spěchat, nevěděl, jestli je ještě kam se vracet.